

KONSTANTINOS

WAMPIRY WŚRÓD NAS

UKRYTA PRAWDA

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
...coś więcej niż psychologia

To, że jestem wampirem, nie czyni mnie wcieleniem zła. Nigdy nie skrzywdziłabym celowo żadnego człowieka tylko po to, by zdobyć jego krew. Ani z żadnego innego powodu.

Staram się raczej znajdować dawców, którzy różnymi sposobami dobrowolnie oddają mi swoją krew. Jeżeli nie życzą sobie, bym ich gryzła, używam sterylnego lancetu. Z niewielkiej rany zazwyczaj uchodzi zaledwie kilka kropli krwi, ale już taka ilość jest dla mnie wystarczająca. W ten sposób oszczędzam dawcom bólu.

My, wampiry, nie jesteśmy złymi ludźmi – chcę, by wszyscy o tym wiedzieli i dlatego zgodziłam się na wydrukowanie niniejszego listu.

WAMPIRZYCA PAULINA

☉ AUTORZE

Konstantinos ma dyplom licencjata dziennikarstwa tekstów technicznych. Jest autorem wielu artykułów, krótkich opowiadań oraz następujących książek: *Gothic Grimoire*, *Summoning Spirits: The Art of Magical Evocation*, *Speak with the Dead: Seven Methods for Spirit Communication*, a także *Nocturnal Witchcraft: Magic After Dark*.

Jako neopoganin, Konstantinos od ponad piętnastu lat bada okultyzm i praktykuje magię. Jest także wykształconym mentalistą scenicznym. Wykorzystuje swe umiejętności do demaskowania fałszywych przejawów sił nadprzyrodzonych. Prowadzi w księgarniach i uczelniach wyższych wykłady na tematy związane ze zjawiskami paranormalnymi, a także śpiewa w zespole wykonującym muzykę *gothic rock*. Jest również obserwatorem i badaczem życia nocnego, zarówno w Nowym Jorku, jak i na terenie całych Stanów Zjednoczonych.

KONTAKT Z AUTOREM

Jeżeli chcieliby Państwo skontaktować się z autorem lub zasięgnąć informacji na temat niniejszej książki, prosimy kierować listy do Konstantinosa na adres wydawnictwa Llewellyn Worldwide. Autor i wydawca chętnie zapoznają się z Państwa opiniami dotyczącymi niniejszej publikacji. Llewellyn Worldwide zobowiązuje się przekazać każdą wiadomość Konstantinosowi, choć nie gwarantuje odpowiedzi na każdy list. Prosimy kierować korespondencję na adres:

KONSTANTINOS

c/o Llewellyn Worldwide

P.O. Box 64383, Dept. 1-56718-380-8

St. Paul, MN 55164-0383, U.S.A.

Prosimy o dołączenie koperty z adresem zwrotnym i znacznikiem
lub 1\$ na pokrycie kosztów.

Do listów spoza USA należy załączyć
Międzynarodowy Kupon na Odpowiedź.

KONSTANTINOS

WAMPIRY
WŚRÓD NAS
UKRYTA PRAWDA

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
...coś więcej niż psychologia

Redakcja: Mariusz Warda
Skład komputerowy: Piotr Pisiak
Projekt okładki: Piotr Pisiak
Korekta: Ewa Skarżyńska
Tłumaczenie: Ewa Androsiuk-Kotarska

Wydanie I
Białystok 2012
ISBN 978-83-7377-504-6

Tytuł oryginału: VAMPIRES: THE OCCULT TRUTH
Copyright © 1996 Konstantinos
Published by Llewellyn Publications, Woodbury, MN 55125 USA
www.llewellyn.com

© Copyright for the Polish edition Studio Astropsychologii, Białystok, 2012.
All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Żadna część tej publikacji nie może być powielana ani rozpowszechniana za pomocą urządzeń elektronicznych, mechanicznych, kopiujących, nagrywających i innych bez pisemnej zgody posiadaczy praw autorskich.

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
...coś więcej niż psychologia

15-762 Białystok
ul. Antoniuk Fabr. 55/24
85 662 92 67 – redakcja
85 654 78 06 – sekretariat
85 653 13 03 – dział handlowy – hurt
85 654 78 35 – www.talizman.pl – detal
sklep firmowy: Białystok, ul. Antoniuk Fabr. 55/20

Więcej informacji znajdziesz na portalu www.psychotronika.pl

PRINTED IN POLAND

SPIS TREŚCI

WSTĘP

7

ROZDZIAŁ 1

ODRÓŻNIENIE FAKTÓW OD FIKCJI

9

ROZDZIAŁ 2

LEGENDY O WAMPİRACH Z CAŁEGO ŚWIATA

25

ROZDZIAŁ 3

NIEŚMIERTELNI KRWIOPĪCY

51

ROZDZIAŁ 4

ŚMIERTELNI KRWIOPĪCY Z PRZESZŁOŚCI

85

ROZDZIAŁ 5

ŚMIERTELNI KRWIOPĪCY NASZYCH CZASÓW

101

ROZDZIAŁ 6

OCHRONA PRZED KRWIOPĪCAMI

125

ROZDZIAŁ 7

WAMPİRYZM WIDMOWY

141

ROZDZIAŁ 8

MIMOWOLNE WAMPİRZY WIDMOWE

159

ROZDZIAŁ 9

ŚWIADOME WAMPİRZY WIDMOWE

177

ROZDZIAŁ 10
OCHRONA PRZED WAMPİRAMI WIDMOWYMI
197

ZAKOŃCZENIE
213

BIBLIOGRAFIA
215

WSTĘP

Jest 3.00 nad ranem. Pewna dziewczyna, nie wiedząc właściwie, dlaczego się obudziła, przewraca się na drugi bok i próbuje ponownie zasnąć. Jednak to się nie udaje. Czuje się, jakby była sparaliżowana. Przytłacza ją dziwna cisza, pokój wydaje się obcy; właściwie, gdyby nie znajome przedmioty, mogłaby przysiąc, że znajduje się w nieznanym miejscu. Ogarnia ją strach oraz przeczucie, że coś jej zagraża.

Na korytarzu rozlegają się przytłumione odgłosy kroków, a w miarę, jak stają się coraz głośniejsze, dziewczynie zaczyna się kręcić w głowie. Bliżej, jeszcze bliżej... Nagle odgłosy cichną. Cokolwiek chodziło po korytarzu, teraz stoi tuż przed drzwiami.

W nogach łóżka pojawia się znikąd ciemna postać. Zbliży się do dziewczyny niczym mgła. Pochyliła się. Jest ciężka – tak ciężka, że zdaje się niemalże przygniatać

dziewczyne, której klatka piersiowa z trudem unosi się w górę i opada, próbując dotrzymać kroku łomoczącemu ze strachu sercu.

Dziewczyna chce krzyknąć, lecz z jej ust nie wydobywa się żaden dźwięk. Para czerwonych, płonących oczu wyłania się z mroku tuż nad nią. Ciężar, brak tchu, potem uczucie spadania...

Po chwili wszystko znika, a przerażona dziewczyna wyskakuje z łóżka. Rozgląda się, lecz pokój znów wygląda normalnie. Czuje wielkie znużenie, które przykuwa jej głowę do poduszki. Po chwili jakoś udaje jej się zasnąć.

„Oto na ziemi istoty żyją, które wampirami zwa¹”. Tymi słowami doktor Van Helsing rozpoczął swój wykład o potędze nieumarłych w powieści pt. „Dracula”. Ale oczywiście tego typu książki to fikcja, prawda?

Cóż, ta powieść jest fikcją. Nawet jeśli Wład Drakula istniał naprawdę, nie ma żadnych dowodów na to, że był on nieumarłym stworzeniem nocy. Istnieją jednak prawdziwe wampiry, które nie zawsze wyglądają tak, jak ludzie je sobie wyobrażają.

Na stronach niniejszej publikacji przyjrzymy się poszczególnym znanym rodzajom wampirów i odkryjemy ukrytą – to znaczy okultystyczną – prawdę o nich. Usiądźcie więc wygodnie w swoim ulubionym fotelu i przygotujcie się na opowieść o faktach, które wielu ludzi uważa za fikcję...

¹ „Dracula”, Bram Stoker, przeł. z j. ang. Marek Król, Zielona Sowa, 2005, Warszawa (przyp. tłum.).

ROZDZIAŁ 6

○CHRONA PRZED KRWIOPĪJCAMI

Do tej pory nie dowiedliśmy jednoznacznie istnienia nieśmiertelnych krwiopijców. Dlaczego więc zamieszczam tu niniejszy rozdział? Cóż, nie ma też dowodów na to, że nieśmiertelne wampiry nie istnieją, prawda? Lecz nie na tym chciałem się skupić. W pierwszej części tego rozdziału omówię metody ochrony przed wampiryzmem oraz sposoby zabijania nieumarłych znane z przekazów folklorystycznych. Opisy tych metod będą krótkie z uwagi na to, że prawdopodobnie żaden z czytelników nie stanie nigdy twarzą w twarz z prawdziwym wampirem. Moim celem jest jedynie ukazanie dawnych wierzeń z całego świata dotyczących ochrony przed wampirami. Za każdym razem więcej uwagi poświęcę okultystycznej randze opisywanych metod, gdyż przede wszystkim interesuje mnie ustalenie, czy w legendach może kryć się ziarno ezoterycznej prawdy.

Gdy podkreśliłem, że spotkanie prawdziwego wampira należy do rzadkości, wielu czytelników na pewno odetchnęło z ulgą, choć niektórzy mogli poczuć się lekko zawiedzeni. Kilka następnych linijek napisałem z myślą o tych ostatnich. Jak przekonaliśmy się w poprzednim rozdziale, ludzie rozczarowani stwierdzeniem, że nieśmiertelni krwio pijcy nie istnieją, mogą być osobami, które same praktykują picie krwi. Jeżeli kiedykolwiek rozważaliście swoje uczestnictwo w tej niebezpiecznej praktyce zarówno przy oddawaniu, jak i spożywaniu krwi, przeczytajcie uważnie ostatnią część niniejszego rozdziału. Chociaż opisane w dalszej części wiadomości pochodzące z przekazów ludowych mogą wam się nigdy nie przydać, niewykluczone, że prawdziwe informacje z końca rozdziału mogą ocalić komuś życie.

UNICESTWIANIE NIEUMARŁYCH

Wampiry są prawdziwe.

To zdanie wypowiedziane w niemalże każdym języku, prawie we wszystkich krajach i w każdym momencie historii nie narazi osoby wygłaszającej je na śmieszność. Wiele osób może się z tym nie zgodzić, lecz zapewne w każdym środowisku znajdzie się choć jeden człowiek, który w to wierzy. Ludzie należący do tej samej kultury i pochodzący z jednego kraju, którzy uznają istnienie nieumarłych, zazwyczaj mają podobne wyobrażenie na temat mocy posiadanych przez wampiry oraz sposobów ich unicestwiania.

Zajmiemy się teraz właśnie takimi powszechnymi opiniami, zaczynając od najpopularniejszych form zabijania nieśmiertelnych krwio pijców, kończąc zaś na metodach

powstrzymywania ich przed odrodzeniem. Omówię też kilka sposobów utrzymywania wampirów z dala od was i waszych domów.

Pamiętajcie, że wiele folklorystycznych sposobów przeciwdziałania atakom wampirów znalazło odzwierciedlenie w beletrystyce. Zaczniemy przegląd tych metod od najbardziej znanych.

DREWNIANY KOŁEK

Przebiecie drewnianym kołkiem jest z pewnością najbardziej rozpowszechnioną w powieściach formą zabicia wampira (nie licząc działania Słońca, ale nie mamy na nie wpływu). W Europie był to (i zapewne nadal jest) najpewniejszy sposób unicestwienia nieumarłego. Niewielu ludzi wątpi, że przebiecie zaostrzonym drewnianym kołkiem serca wampira gwarantuje zabicie go. Niewielu też wie, dlaczego ta metoda jest tak skuteczna.

Przed wszystkim pamiętajmy, że wampir to człowiek, który w jakiś sposób został na nowo powołany do życia. W jaki sposób funkcjonuje ciało wampira? Czy jeśli strawi ono krew, czy krąży ona potem w jego żyłach? Czy serce nieumarłego może bić? Gdyby tak było, wbicie kołka w ten narząd pozbawiłoby go możliwości funkcjonowania. Z pewnością z tego powodu zaczęto stosować tę metodę. Inne teorie związane z tym tematem omówię w części zatytułowanej „Pozbawienie serca”.

Kolejny pogląd, zaproponowany przez wampirologa i pisarza Raymonda T. McNally’ego, w inny sposób wyjaśnia wierzenia łowców stosujących przebijanie kołkiem. Według tego badacza łowcy wierzyli, że moc tej metody nie pochodzi z samego kołka, lecz z ziemi. Przebijając kołkiem zwłoki i dno trumny oraz wbijając go w ziemię

pod trumną, łowca mógł skutecznie połączyć ciało wampira z ziemią, co powodowało rozkład ciała.

Prostsza wersja tego wyjaśnienia popierana przez wielu folklorystów i wampirologów głosi, że kołek miał po prostu za zadanie przytrzymać wampira w miejscu, by ten nie mógł już wstać. Należało to zrobić tak, by kołek przebił klatkę piersiową zwłok, trumnę i wbił się w ziemię.

Jeżeli w dawnych czasach wierzono, że kołek jedynie unieruchamia umarłego, nie zabijając go, prawdopodobnie dlatego często stosowano dodatkowo inne sposoby walki z nieumarłymi. Oto jeden z nich.

ŚCINANIE GŁOWY

Specjaliści od efektów specjalnych z Hollywood lubią tę metodę i chętnie ją popularyzują w obecnych czasach. W przeszłości również często ją stosowano. Ludzie ścinający głowy nieumarłym wierzyli, że w ten sposób uniemożliwiają im powstanie z grobu. Dlaczego tak sądzono?

Łowcy wampirów z dawnych czasów uważali, że świadomość człowieka ulokowana jest w jego głowie. W końcu ta część ciała odpowiada za większość procesów odbierania bodźców czuciowych. Dlatego też nawet jeśli pozbawienie wampira głowy nie zabijało go (tajemnice życia grobowego były przecież niezbadane, zwłaszcza dla dawnych łowców), stwór nie mógł ścigać żywych ludzi pozbawiony wzroku, słuchu i zapachu swych ofiar. Często ściętą głowę układano przy stopach w trumnie, by dodatkowo uniemożliwić wampirowi powstanie z niej.

Nawet jeśli folklor wampirystyczny z wielu krajów zawiera wzmianki o ścinaniu głów nieumarłym, nie wszyscy łowcy czuli, że za pomocą tej metody skutecznie uśmiercili wampira. Powszechną praktyką, oprócz ukła-

dania głowy przy stopach, było układanie jej nad szyją, lecz tyłem do klatki piersiowej. Wierzono, że nawet jeśli wampirowi uda się ponownie wstać z grobu, nie będzie wiedział, gdzie iść (najwidoczniej nikomu nie przyszło do głowy, że wampir może chodzić tyłem).

Wróćmy do wspomnianego poglądu, że świadomość mieści się w głowie. Dlaczego zatem łowcy sądzili, że wampiry mogą żyć dalej nawet po ścięciu ich głowy? Prawdopodobnie wierzono, że pozbawienie nadprzyrodzonej istoty głowy nie zabija jej świadomości, tak jak fizyczna śmierć wampira nie gwarantuje, że nie wróci on na ziemię. Dekapitacja była uważana za przeszkodę dla wampira. By zapewnić sobie stuprocentowe bezpieczeństwo, łowcy często stosowali dodatkowe środki ostrożności.

PALEŃIE

Wampiry często uważane były za ciała ożywione za sprawą demonicznej mocy, dlatego logiczną formą ich unicestwienia wydawało się palenie ich ciał. Szczątki oddzielano od siebie i grzebano, niekiedy też wrzucano do bieżącej wody, by płynęły z jej nurtem. Wszystko po to, by zniszczyć ciało tak, by nie mogło być ponownie opętane przez złe moce.

(Zanim przejdziemy dalej, krótkie wyjaśnienie z mojej strony: w wielu publikacjach znajdziecie wzmianki o paleniu wampirów na stosach i o ich „prochach”. Nie jest to precyzyjne określenie, gdyż temperatura potrzebna do przeprowadzenia współczesnych procesów kremacji jest o wiele wyższa niż ta, którą można uzyskać przez rozpalenie zwykłego ogniska. Nie będę jednak zagłębiał się w szczegółowe opisy fragmentów kości i innych niespalonych szczątków – to zbyt makabryczny temat, nawet

jak na książkę o wampirach. Przyjmijmy zatem, że spalone ciała wampirów nie były prochami, więc nie mogły być rozniesione przez wiatr).

Uważa się, że proces palenia ciała ma na celu nie tylko jego fizyczne unicestwienie. W okultyzmie panuje powszechna opinia, że palenie wyzwała mistyczną moc, esencję lub siłę. Niektóre rośliny i zioła pali się jako kadzidła, by osiągnąć magiczne cele. Z podobnego powodu pali się świece. Istnieje wiele rytuałów, podczas których wykorzystuje się proces palenia jako wyzwolenie pewnej energii, lecz nie one są tematem niniejszej książki (zainteresowanych odsyłam do publikacji o magii i mistycyzmie uwzględnionych w bibliografii). Na potrzeby naszego studium wampiryzmu powiem tylko, że palenie ciała wampira prawdopodobnie z wielu względów uznawane było za skuteczną metodę unicestwienia go.

POZBAWIENIE SERCA

Ta technika nie była stosowana tak często, jak poprzednie, lecz niekiedy towarzyszyła innym metodom. Pozbawianie wampira serca stanowiło logiczną alternatywę przebijania kołkiem lub ścinania głowy (w zależności od wierzeń danej kultury). Serce utrzymuje ludzi przy życiu, gdyż pompuje krew. Czy tak samo działa u nieumarłych? Przedstawiciele kultur, w których wycinano wampirom serca, wierzyli, że tak właśnie jest.

Jak przekonaliście się w rozdziale 3. w opowieści o wampirze z greckiego miasteczka Pyrgos, niekiedy przedmiot największego lęku danej społeczności staje się realny. W Pyrgos widziano, jak po otwarciu klatki piersiowej wrykolaka jego serce wciąż biło. Tamtejsza ludność uważała, że należy pozbawić zwłoki bijącego

serca, by zniszczyć wampira. Możliwe więc, że mieszkańcy Pyrgos zobaczyli to, co spodziewali się zobaczyć, lub po prostu ich wierzenia okazały się słuszne...

Może już się domyślacie, że podstawą pozabawiania nieumarłych serca były założenia podobne do tych opisanych w części o wbijaniu drewnianego kołka. Wspomniałem, że istnieją dodatkowe dowody na potwierdzenie tezy, że przebicie serca wampira kołkiem uniemożliwia stworowi ponowne powstanie z grobu. Nie można nie zauważyć podobieństwa metody z kołkiem do pozabawiania serca. Możliwe nawet, że obie formy unicestwiania nieumarłych mają wspólne źródło, co przemawiałoby za tym, że mit o istnieniu wampirów zawiera ziarno prawdy.

POŚWIĘCONE PRZEDMIOTY

Przekazy ludowe dotyczące wampirów niekiedy zawierają wzmianki o stosowaniu przeciwko nim poświęconych przedmiotów. Na przykład w Europie Wschodniej stosowano „święte” naboje, którymi strzelano w trumnę, by zabić wampira. Ludzie z tamtego obszaru kontynentu uważali, że należy pozabawić nieumarłego serca, by go ostatecznie unicestwić. Nie wiadomo jednak, w jaki sposób pocisk stawał się „święty”. Może musiał zostać poświęcony przez prawosławnego duchownego (prawosławie było dominującą religią w Europie Wschodniej) lub pokropiony wodą święconą?

W okultyzmie panuje pogląd, że użycie jakiegokolwiek poświęconego przedmiotu przeciwko siłom nadprzyrodzonym jest bardzo skuteczne. Praktycy prawie każdego rodzaju mistycyzmu zgadzają się, że gdy przedmiot jest „naładowany”, czyli poświęcony, wnika w niego pewna

siła oraz esencja, która jest obecna na innych poziomach. Dobry tego przykład znajdujemy w szamanizmie. Szamani potrafią zabierać w swoje wewnętrzne podróże duchowe esencje lub ich odpowiedniki w postaci naładowanych mocą przedmiotów oraz mogą używać ich na innych płaszczyznach. Powodzenie takich przedsięwzięć zależy od tego, jak silna jest wiara szamana w moc danego przedmiotu oraz od zdolności tej osoby do odbywania podróży astralnych.

Podobna zasada działa w przypadku, gdy obiekt zostanie poświęcony zgodnie z religią łowcy wampirów. Wiara w moc takiego przedmiotu sprawi, że zadziała on zgodnie z wolą łowcy. Ponadto, ponieważ przedmiot będzie posiadał własną esencję woli, będzie w stanie zniszczyć nadprzyrodzoną istotę nie tylko w sposób fizyczny. Z tego powodu rytuały egzorcyzmów wykorzystujące krucyfiks lub wodę święconą są tak skuteczne. Okultystyczna esencja tych przedmiotów działa na niewidocznych dla oka poziomach. Oczywiście można spierać się, że nawet jeśli nie ma żadnej złej siły, wiara egzorcyisty i „opętanego” będzie stanowić o skuteczności rytuału.

Niektórzy autorzy beletrystyki – w sposób intuicyjny lub też po zbadaniu okultystycznej wiedzy na ten temat – wykorzystali powyższe teorie w swoich książkach. Wiele opowieści o wampirach głosi, że musimy wierzyć w moc krzyża, by ten chronił nas przed nieumarłymi. Niektóre powieści sugerują też, że stosowany przez łowcę przedmiot musi kojarzyć się z religią wampira z okresu, gdy ten był jeszcze zwykłym śmiertelnikiem. Gdyby tak było, teoria ta zgadzałaby się ze wspomnianym założeniem odnośnie wiary egzorcyisty i opętanego – ten ostatni musiałby wierzyć w symbole religijne mające uwolnić go od demona.

Wampiry.
Kim są? Co potrafią?
Czy stanowią dla Ciebie i Twoich bliskich zagrożenie?

Autor – od piętnastu lat badający okultyzm – nie tylko poznał ich sekrety, ale także wkroczył do ich społeczności. Istoty znane już od wieków zostały nareszcie odarte z mitów! Ta książka opisuje ich prawdziwe możliwości, rodzaje istniejących współcześnie wampirów oraz sposoby zabezpieczania się przed ich potężnym wpływem.

Konstantinos analizuje również ewolucję wizerunku wampira i wyjaśnia, w jaki sposób budzący grozę Dracula przeistoczył się w idola. Autor nawiązał bezpośredni kontakt zarówno z wampirami energetycznymi, jak i z klasycznymi krwiopijcami, dzięki czemu opisuje świat widziany nie tylko oczyma człowieka, ale i „dziecka nocy”. Wyjaśnia także, jak współczesny wampir może być jednocześnie szanowanym i powszechnie znanym członkiem społeczeństwa.

**Ta łamiąca stereotypy publikacja pozwoli odróżnić
prawdę od fikcji. O ile się tego nie boisz...**

Patroni:

MIESIĘCZNIK
szaman
CZŁOWIEK • ZDROWIE • NATURA

Ezoter.PL
PORTAL Z DUSZĄ

 psychotronika.pl
PIERWSZY POLSKI PORTAL PSYCHOTRONICZNY

 Talizman.pl
CZAS NA SZCZĘŚCIE

Cena: 34,30 zł

ISBN 978-83-7377-504-6

9 788373 177504 6